Havas Henrik
MÉHKIRÁLYNŐ
KELEMEN ANNA TÖRTÉNETE
ÉVEN FELÜLIEKNEK
18
Publio
KIADÓ

Méhkirálynő

K.A. története

Havas Henrik

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

Előszó helyett

A szerző megjegyzése

Brutális. Nagyjából ennyiben összegezhető annak a néhány embernek a véleménye, aki a kéziratot elolvasta. Igazuk van

Ennek a könyvnek a munkacíme az volt, hogy Betépve, de ez a cím sajnos már foglalt. Ezt csak azért említem, mert az olvasó egy monológot kap kézhez, és egyáltalán nem véletlen, hogy több okból is lemondtam a hagyományos interjúformáról. Egyrészt azért, mert a szerző személye egyáltalán nem fontos, másrészt azért, mert a kazettáról leírt szöveg szinte követhetetlen. Kábítószer hatása alatt dolgozott és dolgozik számos nagy alkotó, de Kerekes Alma nem tartozik közéjük.

Én csak egyet tehettem, legjobb tudásom szerint rendszerezni a szétömlő szavakat, csapongó gondolatokat, kiküszöbölni az élőbeszéd esetlegességeit.

Jónak tartom a kiadó ötletét, hogy közöljünk néhány oldalt az eredeti átiratból, hogy az olvasó érzékelhessen valamit a beszélgetések hangulatából.

Kénytelen vagyok bevallani, hogy szó sincs befejezett munkáról. A hangfelvételek 2007. februárja és júniusa között készültek, teljesen rendszertelenül.

Kerekes Almával úgy váltunk el egymástól, hogy néhány napon belül folytatjuk a munkát. A találkozót a megbeszélt időpont előtt néhány órával lemondta, számomra azóta elérhetetlen.

Részlet Kerekes Alma és Havas Henrik beszélgetésének eredeti szövegéből

Anyukám háromévesen otthagyott minket, és igazából nem mondtak semmit, mert nagyon zárkózott mind a kettő, de az apámnak, akinek ennyi fájdalmat okozott egy nő, megalázás, meg minden … ezek után … az kamu duma, hogy én vagyok a kötelék, mert karácsonykor baromira unom azt, hogy egymásra mosolyogni… ki tud nagyobb ajándékot venni nekem. Valójában ez nem nekem szól, hanem egymásnak…

… TEHÁT MONDOM, HOGY HAT ÉVIG NEM ESTEM TEHERBE, és már kezdtem azt hinni, hogy miattam van. Most az történt, hogy egy éven belül két abortuszom volt. Először mindig azt hittem, hogy ez gyilkosság, és most is azt mondom, nem lennék rá képes. Ez, még ha nem is tudom megfogalmazni, biztos, hogy változtatott rajtam. Az a helyzet, hogy előtte két nappal el kell menni védőnőhöz. Mondta a védőnő, hogy most egy nagyon termékeny állapotban vagyok. Mondtam, hogy nagyon félek ettől, hogy óvszer ide, vagy oda, hüvelygyűrű, pesszárium, nem érdekes, de az utolsó abortuszom óta én nem engedek senkit a hüvelyembe, csak a végbelembe vagy a számba.

– *Az óvszerrel mi a probléma?*

– Én most rettegek! Egy éven belül két abortusz …

– *Na jó, de hát hogyha így alakult…*

– Azért egy harmadik nem kell! Aztán bejött a nővér, és elkezdte, hogy „látta a Néma Sikolyt”? Igaza volt egyébként. Nekem talán most nem kéne, vagy akkor nem kellett volna. De tökre örülök, mert olyan jó ilyen nőiesnek lenni, hogyha belém hatol egy fityma, máris itt a „Panka”. Remélem, a Claudia nem sértődik meg, ezt csak úgy mondtam.

... Henrik! Látom az arcán, hogy félreértett.

Maga csak ne sértődjön meg ahelyett a „színésznőcske” helyett.

– Nem sértődtem meg. Egyébként ha maga tényleg boldogulni akar a médiában, tudomásul kell vennie, hogy itt mindenki megfordul. A „színésznőcske”, meg persze maga is, meg én is. Ilyen a magyar média.

– Szerintem, most baromira nem a minőség világát éljük. Most butítás van. Nem csak Magyarországról beszélek. Nem akarok úgy beszélni, mint egy médiamogul, aki nagyon benne van, tudja, de valahogy annyira tudattalan az, ami történik velem. Múltkor megvicceltek. Meghívtak egy – jaj, ez borzasztó volt – Ferrari találkozóra, már rosszul is hangzik … baszás nem volt kizárva. Na most én a bugyimba elrejtettem – kíváncsi voltam hogy kiszúrják-e – némi tiltott szert. Annyira hülye voltam, hogy eszembe se jutott mit kockáztatok azzal, hogy az anyaggal megyek ki a repülőtérre … Képzelje, hogy annak a srácnak, aki a gépen mellettem ült nemcsak hogy elárultam, hogy mi van nálam, de még meg is kínáltam. Amikor megérkeztem, estére baromi dühös lettem, … Ferrari lógó itt, Ferrari lógó ott, ráadásul az a „hoch Deutsch” … Mondtam, hogy „Ich eine kleine Ferrari, Ich sage ….” és baszd meg … a faszomat nektek! „Ich habe keine Leben …” és végül is kikezdtem egy pasival, akiről kiderült, hogy a partnere mellette ült. Nagyon kellemetlen volt, de nekem belejött a fájdalom a fogamba, és elfogyott az élvezeti cikkem. Ekkor jött a probléma. Eszembe jutott, hogy megviccelem azokat az embereket, akik nem veszik föl

a telefont. Komló Attilát kintről Baden-Badenből felhívtam „Halló, Mr. Komló! I'm calling for …" már nem tudom, honnan „… I made the…… film…" Az a geci … elfogadom, hogy akkor hív fel, amikor neki van szüksége rám bevette és teljesen feldobódott. Aztán mondtam neki, hogy „Szia! Alma vagyok"! Az a kiábrándultság! Jó móka volt.

– *Hogy szól a meghívás egy ilyen Ferraris bulira?*

– Volt egy srác, aki járogatott hozzám, és valahogy baszás közben mondta, hogy van egy ilyen, és van-e kedvem kimenni pár napra. Ilyen Ferrari fan ő is. Ez mondjuk Budapesten baromira vicces, szerintem nem idevaló.

– *Persze, hogy nem idevaló a Ferrari. Nekem például a Volvo tökéletesen elég, hátul tudok aludni az ülésen.*

– Az jó! Olyan visszafogott, elegáns...

– *Fekete, biztonságos, mégis megy, mint a rakéta.*

– Csak városban jár vele?

– *Nem. Szegeden tanítok az egyetemen …*

– Szegeden?

– *Pesten dolgozom, Szegeden tanítok. Jövök-megyek… nyilván.*

– Találkoztam ma a Herendivel … mondtam neki, hogy „nekem beígértek egy szerepet a Valami Amerika 2-ben …" úgy röhögött! …

– *Na, ennyit mára …*

– Menjek? Véget ért Miki mókatára?

– *Nem kell rohanni, de… egyszerűen nem értem, hogy mi magával a probléma.*

– Az a problémám, hogy nekem egyre inkább az a tapasztalatom – és most úgy beszélek, mint egy nagy öreg – nem annyi idős vagyok, amennyi igazából.

Ez még így semmi extra. Rájöttem, hogy nem szabad úgy gondolkodni, ahogy én gondolkodom, sőt, én már nemcsak, hogy nem tervezek, de nem is gondolkodom. Jó, nyilván alapvető dolgokról igen, hogy most jobbra lépek, balra lépek, de csak ennyi.

Eddig. Eddig körülbelül. Azóta az ösztöneim és a gondolataim, nem a gondolkodásom, a gondolataim csak így „let it be”. Biztos bezárnának a sárgaházba, ha ezt így látnák is, meg hallanák is. Apám mindig azzal fenyeget, hogy te túl bolond vagy. Ő hetvenkét évesen nem ismeri azt a szót, hogy full, mert három generáció van közöttünk. Őt megrázza, amikor beszélek, ez igaz.

Ösztönösen kell élni, ilyen kis fitymák vagyunk. Azt szeretem, amikor valaki osztja az észt, és én szoktam. De aztán azzal fejezem be, hogy ah, nem kell. Nekem ez annyira bevált. Hülyeséget mondok?

– Nem. Nem. Tulajdonképpen ha az ember hagyja, hogy történjenek vele a dolgok, akkor az jó. Én is ilyen vagyok. Szeretem, ha történnek velem a dolgok. Nem nagyon szeretek beleavatkozni a saját dolgaimba sem. Valami majd csak lesz, történik.

– Most mit erőlködjek?

– Hát persze.

– Igazából azt akartam mondani, hogy az én apukám nagyon szarul beszél angolul szegény. A kiejtése is nagyon szar, meg a szókincse is. Az eseményeket nem tudja követni. 170 cm magas, tehát nem egy létra, és észrevettem, és mindig röhögök rajta, hogy lábujjhegyre emelkedik, amikor beszél, hogy … „well” … Mindig mondom, hogy „úristen, Papa!” Aranyos. Szóval ő úgy él, ahogy otthagytam. Apukámmal nőttem fel, a szüleim elváltak.

– *A papájánál a szobája úgy van, ahogy hagyta? Most milyen lakásban lakik? Majd hívjon meg egyszer a lakásába.*

– A papa?

– *Nem. Maga.*

– Én? Nekem az a fájó, hogy azt az ő nevükre vették ketten, és én vagyok a haszonélvező. Ezt azért csinálták állítólag, hogy nehogy olyan hülye legyek, hogy eladjam.

– *Okos gondolat.*

– Nem annyira, mert nekem más gondolataim vannak, mint nekik … Mondok egy példát … apa letépi a gombját, hogy átmehessen, „anya varrd fel”! Állandóan együtt vannak, és már elváltak húsz éve! ... De ez olyan szép valahogy ... nem?

– *Nekem van egy barátom, az ő szülei is elváltak még valamikor az ötvenes években, aztán a papa egészen a haláláig, több mint negyven évig minden vasárnap a feleségénél ebédelt, mondván, valamirevaló férfi nem hagyja magára a családját. A felesége meg a fia ettől persze majdnem megőrült.*

– Az én szüleimnél is ugyanez a sztori. Apám tényleg olyan, mint egy idült drogos, olyan idióta … A másik dolog, ami fontosabb, hogy én nem tudok róluk semmit, de komolyan. Azt sem tudom, hogy miért váltak el. Anyukám háromévesen otthagyott minket, és igazából nem mondtak semmit, mert nagyon zárkózott mind a kettő, de az apámnak, akinek ennyi fájdalmat okozott egy nő, megalázás, meg minden … ezek után … az kamu duma, hogy én vagyok a kötelék, mert karácsonykor baromira unom azt, hogy egymásra mosolyogni, ki tud nagyobb ajándékot venni nekem. Valójában ez nem nekem szól, hanem egymásnak. Ez olyan érdekes, én ezt látom, hogy nagyon kötődnek egymáshoz újra húsz év után. Főleg az apám. … Várjon! Mutatok róla fényképet. A valóságban nem ennyire aszott, csak nagyon szarul öltözik szegény.

– Ő mivel foglalkozik?

– Orvos. Sajnos hihetetlenül elment egy olyan szélsőséges irányba, hogy van egy olyan elve, hogy zsidókkal és cigányokkal nem áll szóba.

– „Jó” ember lehet.

– Van egy cége is, az a neve a cégnek, hogy Kompotite. Ez olyan, mint a Kunte Kinte. Senki nem tudja, mit jelent. Talán a kompetens szóból alkotta. De ki fogja megjegyezni ezt a nevet, Kunte Kinte Kft.

– Tudja, hogy az én első cégemnek mi volt a neve? Valamikor a kilencvenes évek elején kitaláltam, hogy csinálok egy sajtóügynökséget. Összeszedtem egy csapatot, elkezdtünk agyaim, hogy mi legyen az ügynökség neve. Órákig pöcsöltünk, de nem találtunk egy jó nevet. Mondtam, hogy „bassza meg, itt senkinek semmi fantáziája nincs" … erre azt mondtam, hogy legyen a cég neve az, hogy Fantázia.

– Ez nagyon gagyi! Nekem az jön le a fantáziáról, hogy egy rózsaszín, fehér, tutti-frutti jellegű dolog.

– Mindegy, az lett a neve, hogy Fantázia Press. Na, akkor tervezzük meg a névjegyünket meg a levélpapírt. Ott volt három grafikus, tököltek, pöcsöltek, végül mondom nekik, hogy „ Tudják mit? Legyen olyan, amit a gyerekek rajzolnak. Egy sárga nap, kék felhő mellette és alul zöld fű.” Ennél nagyobb faszságot ember nem tud kitalálni. Végül ez lett, és mindenki eldobta magát, hogy milyen kurva jó lett.

– Szeretnék valamit mutatni. Azon röhögtem, hogy maga mire írta fel a telefonszámát … egy idegen névjegyre, nyilván kapta valahol … az van ráírva, hogy „Fiatalok a küzdőtéren, illetve öregek ötven és nyolcvanöt év felett”. Ez nagyon jó nem?

– Tegnap volt itt egy megbeszélés, akkor kaptam a névjegyet.

Kínos, de az enyém elfogyott, kellene már csináltatni. … Mit csinál most?

– Megyek már, felkészülök a nagy útra.

– *Ilyet sem láttam még! Ez már hányadik adag?*

– Ne kérdezze! Maga szerint egyedül én szorulok rá? Körülöttem mindenki beteg. Ülök a tévé előtt, és csupa pszichésen beteg embert látok. Maga például, mitől érzi jól magát?

– *Például azért, mert nagyjából azt csinálok, amit akarok. Mondok egy példát. A stúdióban egyedül rajtam nincs fülhallgató. A Kereszti és a Sváby szerint, én vagyok az egyetlen műsorvezető a világon, akinek nincs fülhallgatója. Az én fülembe ne mondjanak semmit.*

– Mint mondjuk a Fábrynak.

– *Nem egy egyszerű ember, és akkor még finoman fogalmaztam. Találkozott már vele?*

– Műsoron kívül nem. Háromszor voltam meghívva. Először nem mentem el, másodszor elmentem, harmadszor meg nem kellett volna. Szégyellem magam, mert tök nevetséges. Igazából egy dolog van, hogy minél gecibb az ember, annál keresettebb … Maga például egy nagy geci! De tényleg! Ha belegondol, Henrik, ha belegondol, ehhez semmi más nem kell, csak maga, mert a maga szerepe nem más, mint az, hogy eljátssza az osztót …

– *Mármint, hogy osztom az észt?*